

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 9

November 1977

13. årgang

Jeg har gjort mange reiser

*Jeg har gjort mange reiser med Jesus å ja
jeg har vandret i syd og i nord.*

*Men jeg akter å gjøre en himmeltur snart.
Det vil bli siste reise jeg gjør.*

*Snart jeg farer mot sky over land over by.
Kor:*

*Det blir herlig som ingen tur før.
Og på Golgata grunn står jeg rede hver stund
Det vil bli siste reise jeg gjør.*

*Mange herlige ting har jeg møtt på min vei
men de taper sin skjønnhet og glans.
Når jeg gjør siste reise til staden av gull.
Den viss skjønnhet går over all sans.*

*Jeg skal møte de gamle profetene der.
De viss visdom har hjulpet meg frem.
Jeg skal møte apostler og Frelseren selv
Jeg skal kjenne dem straks jeg når frem.*

*Her jeg strever og pakker hver gang jeg skal
ut
mine kufferter tynger så titt.
Men jeg skal ei behøve en ting av dem der.
Når til himmelens land jeg har flytt.*

*Alt hva vi må gehøye står ferdig hos Gud
selv min sangbok jeg legger igjen.
Og min bibel ei trengs, skjønt så dyrbar
den er.
Når jeg skuer min konge og venn.*

*Her jeg stadig må si mine vennor farvel
Og hver avskjed så smertelig er.
Men når flyttedag kommer jeg gjør siste reis.
Da vi møtes og skiller ei mer.*

Den som hører og tror, han har evig liv

Av Øivind Andersen

«Sannelig, sannelig, sier jeg eder : Den som hører mitt ord og tror ham som har sendt meg, han har evig liv og kommer ikke til dom, men er gått over fra døden til livet. Sannelig, sannelig sier jeg eder : Den time kom-

mer, og er nu, da de døde skal høre Guds Sønns røst, og de som hører, skal leve». (Johs. 5, 24-25).

En venn jeg hadde da jeg var ung, han var gammel men jeg var ung, fortalte meg følg-

ende historie: Der var en nokså enfoldig kristen nede i Østfold, han var svær til å vitne om Jesus. I det samme prestegjeld var der en arbeidsleder, en Marxist, og han skrøt av at han ikke trodde på Gud, at der ikke var noen Gud. Han var en meget dyktig debant, og han var vant til å føre store ord i politiske møter. I et samvær der noen var samlet ville han ha litt moro med denne enfoldige kristne, og bekynnte å harselere ham litt. Da sier denne enfoldige kristne: Du er vel ikke av dem som uttaler seg om ting du ikke har greie på? Å nei, han ville ikke uttale seg om ting han ikke hadde greie på, svarte den andre. Har du lest Det nye Testamente, spurte den kristne. Nei, det hadde han ikke. Du vil da vel ikke uttale deg om kristendommen når du ikke har lest Det nye Testamente, du finner vel ikke det å være riktig? (Han var ikke så dum likevel denne enfoldige). Nei —. Så sier den kristne: Du skal lese et kapittel i Det nye Testamente hver eneste dag, vil du love meg det? Umm — Vil du love meg det? Umm. Vil du love meg det? Ja, sa han til slutt. Og så tenkte han med seg at hadde han lovt dette, så fikk han være mann for å holde det. Så begynte han å lese — så leste han noen dager — nå skal du huske på at dette er sant — så leste han noen dager, så sier han til sin kone: Ja, dette er annerledes enn jeg hadde tenkt. Hvis dette er sant så finnes det både en Gud og et evig liv. Så leste han noen dager til, så sier han til sin kone: Hvis det som står her er sant, så er du og jeg fortapte mennesker. Og så leste han en tid til, så bøygde han og hans kone seg og overgav seg til Gud og ble frelst. Siden ble han en levende kristen.

En kan spørre: Hva er det førnøe som er skjedd? Akkurat det Jesus taler om i Ordet, det har skjedd: Den som hører mitt ord og tror han som har sendt meg, han har evig liv. Skal jeg forkorte det litt: Den som hører og tror, han har evig liv, og kommer ikke til dom. De skal nok stilles for dommen, men

de blir ikke dømt. Jesus sier jo det til Nikodemus: Den som tror, blir ikke dømt. Og det står jo også det, vet du: Ingen av dem som tar sin tilflukt til Ham dømmes. Altså, den som hører og tar sin tilflukt til Ham, han blir ikke dømt, men har evig liv, han har gått over fra døden til livet.

Så kan vi spørre: Men hvordan skjer det? Hvordan kommer troen, hvordan kan Gud komme inn i et hjerte på denne måten, skape troen, føre et menneske over fra døden til livet, fra Satans makt til Gud, gjøre et menneske fra å være et vredens barn til å bli et nådens barn, et Guds barn? Jo, det er det Jesus sier: Sannelig, sannelig sier jeg deg, den time kommer, og er nu, da de døde skal høre Guds Sønns røst. De døde, det er mennesker som ikke har liv i Gud. Jesus bruker det på samme måte når han sier, la de døde begrave sine døde.

Altså, de døde, det er brukt om mennesker uten samfunn med Gud, de skal begynne å høre Guds Sønns røst. Det betyr ikke stemmen, men budskapet. Du kjenner sikkert uttrykket som står om Israel, at de hørte ikke på profetenes røst, det betyr at de hørte ikke på deres budskap. Og slik er det brukt her også. Den som ikke har liv i Gud, han skal begynne å høre Guds Sønns røst, altså høre budskapet som Jesus taler om seg selv og sin gjerning. Og så sier Jesus: Den som hører, han kommer til å leve.

Det er dette som er hemmeligheten, forstår du. Du som nå ikke kan tro, nå skal jeg gi deg et godt råd, du skal ikke tenke på at du ikke kan tro eller skal tro, om du får det til å tro er ingenting vunnet ved det, om du ikke kan tro er heller ikke det noen hindring forstår du. Du synes kanskje det er en underlig tale, men nå skal du høre. Troen, det er at du tar din tilflukt til Jesus det, troen er ganske enkelt at ditt hjerte begynner å fatte tillit til Jesus og det han har gjort. Denne tilliten vekker Jesus selv i deg ved at du ser og hører: Se der Guds lam som borttar verdens

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppe av friviljuge gaver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland ,5400 Stord. Postgiro : 42887, Stord.

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiling, adresseforandring og gaver til bladet.

Red. Amund Lid, tlf. 75 Norheimsund og post 5600 Norheimsund.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon
Form.: Leif Øygarden, 3766 Sannidal
Tlf. Kragerø (035) 83117

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheim-
sund. Postgiro: 68213. Bankgiro :
Vikøy Sparebank 3530.07.09492

utildekket åsyn forvandlet til det samme bilde, fra herlighet til herlighet, som av Herrens Ånd». Ved å se på Jesus i Ordet, blir vi som tror på ham mer lik Ham. Det er slik her i verden, ser du noe stygt så blir du stygg, ser du noe pent virker det godt på deg, ser du på Jesus, ser du på Ordet, hører du på det, skaper det troen i ditt hjerte, og du kommer til å ligne Ham som du tror på. Det blir sagt om de første disiplene, de kjente dem igjen at de hadde vært sammen med Jesus.

Jeg har et ønske fremfor alle, når det gjelder oss, at dette med sannhet kunne sies om oss. Verden kjenner oss igjen, at vi er sammen med Jesus. Tror du det kommer til å virke i vårt folk? og hva tror du det vil komme til å virke utover i misjonen? Gud vel-signe dere alle, i Jesu navn, Amen.

Avtiskrift etter lydband fra Den Lutherske Timen i Norea Radio, med løyve av An-dersen og Norea, ved A. L.

synd. Hør! så skal din sjel leve. Og så skal du gjøre som denne enfoldige fikk en mann, som bekjente seg som ateist, til å gjøre. Kan du tenkte deg at en mann som sier at han ikke tror på noe, ikke tror at der finnes en Gud, han blir omvendt til Gud ved å lese i Det nye Testamente? Og jeg kunne fortelle deg mange eksempler som jeg personlig har kjennskap til. Det er ikke så lenge mellom hver gang et menneske kommer til meg og forteller noe liknende, hvorfor de kommer til meg og forteller det, det skjønner jeg ikke, men jeg kommer i kontakt med de mest utrolige mennesker. Og jeg har sett mer enn en gang at mennesker kommer til liv i Gud ved å høre. Hør! Jesus har tatt bort dommen, Jesus har oppfylt alle dine plikter overfor Gud, Jesus har gjort det du skulle gjøre i Du hører dette, du hører deg til liv, det var dette jeg gjerne ville få minne om.

Og så er det bare en ting til, helt til slutt. Det står i 2. Korint. 3, 18 : «Vi som med

På rennebana

Av Odd Dyrøy

«Men alt gjer eg for evangeliet skuld, så eg kan få lut i det. Veit de ikke at dei som kapprenner på rennebana, dei renner vel alle, men berre ein tek sigersprisen. Renn då så-leis at de kan få han (1. Korint. 9, 23-24).

Alt i universet har sine banar eller sitt løp. Dette gjeld også alle menneske. Det kan også kallast livsreisa. Her lyt alle vera med anten dei vil eller ikkje, vi vert drevne avstad. Over denne rennebana for menneske står det skrive : Det er så laga at menneske lyt døy ein gong, og sidan kjem dom

På denne rennebana er det berre to banar, seier Skrifta. Det er mange menneske som blir arge over denne sanninga, for menneske er så

laga at dei vil sjølv bestemma både veg og mål. Ser vi litt på folk sitt liv og gjerning i dag, kan ein fortvila. Kvar er vi komne i forhold til Guds ordningar? Alle vil sjølv bestemma livssyn, kunst, moral, fritid og time-løn m.m.m., ut frå menneske si falne, formørka og blinde natur. Frå denne start og på denne bane vert løypa frå død til død, sjølv om mange vonar at det skal gå godt til sist likevel.

Men Gud, Herren, den evige og sannordige har gjort klart for oss kva denne løypa fører hen. Han som var og som er og som kjem. Sekundantane er på plass, løypa er prøvt av mange og godt kjent. Å — du må gi akt på kor du ligg an i løypa, som skiløparen! Dette gjeld ikkje mindre enn livet, kvar du skal tilbringa evigheten.

Verda sitt løp ser ikkje så verst ut, der ser ut for å vera lite tornar og tunge bakkar og det er så godt å vera mange ilag. Der er ikkje så mange mørke tunellar og tunge og mørke domsskyer, men mykje sol og medvind. Kvifor ser de slik ut? På denne vegen går dei i blinde, åndeleg døde, og kan og vil ikkje sjå kvar vegen fører hen og målet som ventar, for denne verda sin Gud har forblinda deira vantru sinn. Om Guds sekundantar ropar at dette ber gale i veg, du må bryta løpet og venda om, så blir dei latterleggjort, han er ein samaritan og er frå vitet og forgjort. Og du vil læra oss.

Du fekk det gode du yngste deg i di levetid, heiter det om ein som enda sitt liv på denne vegen. Han ville aldri fram i ljoset med sitt liv, og høyrdé ikkje på sekundantane sine ord, lova og evangeliet, Moses og profetane. Det gjekk så fint alt saman i fest og gaman saman med fem brør og gode vener. Men så blei det slutt, løpet var kome til ende. Der var det ingen leskedrikk å få, brørne hadde inga hjelp å gi, det var evig tørst og evig mørke og lidning. Han såg det ikkje før det var forseint. Ser du vegen, og ser du målet du er på veg til?

Guds ord seier: Spør etter vegen til det gode og ferdast på den. Men dai sa: Me vil ikkje ferdast på den vegen. Høyrd du jord: Sjå, eg fører ulukka over dette folket — dei har ikkje høyrt etter mine ord, og mi lov har dei forkasta. Tenk å ferdast mange år på denne fortapelsens veg, og så til sist å få fordømmelsens uvisnelege krans. Bryt dette løpet mens det ennå er tid!

Lukkelege er den som let seg føra inn på ein annan rennebane. Overskrifta over den lyder: Frå døden til livet. «På denne veien et kors mon stå til tegn for vandreren givet. På dette kors måtte Jesus bløde, for våre synner i største møde, og døde så.»

A bli overført til denne banen begynner med: Vend om, og tru evangeliet. Alt gjer eg for evangeliet, så eg kan få del i det, sa apostelen. Han måtte skifte over til ein ny rennebane. Om denne heiter det i Skrifta: «Difor, om nokon er i Kristus, er han ein ny skapning, det gamle er forgjenge, sjå alt har vorte nytt.» «Eg er krossfest med Kristus, eg lever ikkje sjølv meir, men Kristus lever i meg, og det livet eg nå lever i kjøtet (på rennebana), det lever eg i trua på Guds Son, som elskar meg og gav seg sjølv for meg» (Gal. 2, 20). Starten må vera krossfest med Kristus, og livet i trua på Guds Son, slik også løpet til endes. Utan det vert alt galt, viser Skrifta og erfaringa. Den som ferdast, eller renner på denne banen vil nå målet heime hjå Gud: Evig salig.

Ordet viser at så snart me ikkje vil vera krossfest med Kristus i vårt kjøt, går det galt. Det står skrive at Demas forlet meg på grunn av kjærleik til den nåverande veda. Løpet blei brote, truleg for alltid, ogs mange er dei som har gjort og som gjer det same. Peter kjende seg sterkt i løypa, for han hadde sett store ting av Jesus, og hadde stor tiltrø til seg sjølv og eigen kjærleik til Jesus, så han ville gjera faste steg der dei andre svikta og braut løpet. Jesus åtvvara han, og sekundantane likeins, det vil gå deg galt Peter. Men han

høyrd ikkje og trudde ikkje på dei. Det fekk store og svære fylgjer for Peter, og berre Guds nåde, og kjøtet som måtte på krossen, redda Peter. Men dei aller fleste let seg ikkje redda av frelsaren, men fortset løpet til evig døden.

Den som vil nå målet og vinna sigersprisen, han må gløyma seg sjølv og høyra etter sekundantane og kva dei har å soia. Kan ikkje ein gong hefta seg med løypa, men må ha auga vendt mot målet og setja alt inn på å nå det. Jo verre løypa er, di meir må han skunda på og koma over hindringane som er mange og fårlege. Serleg fårleg er eigenrettferda sin glatte veg, og kjøtet si lyst og kjøtleg sikkerheit si fårlege hengemyr. All satans hær vil føra til fall, og mange er dei som bryt løpet her og aldri kom på føtene att. Skrifta set opp mange åtvaringsskilt over slike som braut løpet. Tenk berre på Saul : «Av di di forkasta Herrens ord, har Herren forkasta deg. Og menigheten i Laodikea : «Etter di du er lunka vil eg spy deg ut av min munn.» Eller menigheten i Efesus, som hadde forlate sin første kjærleik.

Kven kan så nå målet etter eit så vanskeleg løp? Ordet seier at Herren sjølv og sekundantane skal fylgja heile løpet. Dei som

har gått før oss har vunne fram i kraft av Lammet sitt blod og det ord dei vitna, og dei hadde ikkje livet sitt kjært, alt til døden. Og vi kan spørja om de er verdt å lida så vondt på jorda, at ein ikkje har livet sitt kjært inntil døden, for å nå målet.

Skrifta svarar : «Nå vert Lasarus trøysta i Abrahams fang». Lasarus hadde gitt avkall på verda si trøyst og verda sine spukne brunnar, og angra aldri på det. Paulus vitnar og ropar til oss : «Eg har stridt den gode striden, fullenda løpet og halde trua — og nå ligg rettferdskransen ferdig til meg, den som Herren den rettferdige dommaren skal gjeva meg på hin dagen, og ikkje berre meg men alle som har elsko hans openberring.» Då Peter såg kransen sa han : «Ein uforgjengeleg og flekklaus og uvisneleg arv - ». Han hadde på lite nær mist denne kransen. Eg ba for deg, sa Jesus, at trua di ikkje skulle svikta. Difor ropar Peter til alle i løypa : «Kasta all dykkar sut på Herren, for han har omsut for dykk. Ver edrue, vak! Dykkar motstandar djevelen gjeng ikring som ei burande løva og søker kven han kan gløypa, stå han imot trauste itrua - »! Det gjeld den evige og uvisnelege rettferdskransen, æreskransen i himmelen.

Veg til lys og lukke

*Med eigen styrke
me kan ei målet nå.
I helg og yrke
Vår Herre veit nok råd
for den som gjerne
for honom bøyer kne.
Hans store stjerne
oss visar veg til fred.*

*Den som vil fare
sin eigen veg til Gud,
sit fast i snare
og får ei bryllaupsskrud.
Guds nåde eine
gjer rein kvar smussig sjel,
gir kraft til kleine,
som liv og lukke vel.*

Johan Låstad

Opplysning - opplevelse

Av Ole Rolfsnes

Mange gonger har jeg tenkt, hvorfor skriver du? Hva er motivet? Det har ikke alltid vært så klart for meg. Men nylig leste jeg et stykke i et blad, som var hentet fra Olav Valen-Sendstad sine skrifter. Det handlet nettopp om disse to ting, opplysning og opplevelse, og det gav meg lys over det som før var dunkelt.

Og når jeg da ser tilbake på hva jeg har skrevet, da ser jeg at det er opplysning om ting jeg gjennem Ordet og forkynnelsen har sett. Og all opplysning om slike ting er nødvendig og god. Men i dag drives det jo mye opplysning, både vond og god, gjennem radio, fjernsyn og det skrevne ord, men ingen opplysning er så nødvendig for menneskene som sann og god åndelig opplysning. Men det er få mennesker som bryr seg om denne opplysinga.

Denne opplysinga er så nødvendig, for ingen kan bli frelst uten den, og derfor driver vi misjon for å opplyse dem som ikke kjenner Guds nåde og frelse. Opplysinga i seg selv frelser ingen, uten at den fører til tro på Jesus og evangeliet om ham. Gjør den ikke det, har den liten betydning. Det viser den kjengjerning at vi har mennesker i tusentall blant oss, som har full opplysning og kjennskap til frelsen, og alikevel er de ikke frelst.

Vi skal også være klar over at det finnes mange som sprer falsk opplysning, og fører folk inn i et falskt gudsforhold (Matt. 23, 14). Der står det at de skal få des hårdere dom.

Viss den sanne opplysning om Guds frelse gjennem det skrevne ord og forkynnelsen tar slutt, vil snart hedenskapen bli enerådende, og det er det vi ser skje mer og mer, da folk ikke bryr seg om slik opplysning.

Men vi som er frelst og vil til himmelen, vi trenger all den opplysning som vi kan få.

For Satan bruker alle sine kunstgrep, han vil ikke at vi skal nå målet. Derfor står det skrevet i Hebr. 13, 17: Adlyd eders veiledere. Men her bør vi tenke på ordet i Mat. 23, 16, der det står at det finnes blinde veiledere, som fører folk vill. Så det er meget viktig at vi undersøker hva slags veiledere vi har, og hører på.

Så litt om opplevelse.

Her må jeg stille deg et spørsmål: Hva er størst for deg, opplysnig eller opplevelse? Det kan du merke på hva du blir mest glad for. Vi blir jo glad for begge deler, men hva er det største og viktigste for deg?

Det viser seg ofte at den som blir mest opptatt med opplevelser, han har lett for å bli ført vill. For da vil lett hans tanke bli oppatt av opplevelser og det man føler, og på den måten vil tankelivet føres bort fra Ordet. Opplevelser og følelser vil lett forsvinne, men opplysning over Ordet og evangeliet skaper tro, og får det leve i tankelivet glemmes det ikke så lett. Og er du av dem som går til ordet med dine vanskeligheter, og som har opplevd Ordet sin utlösande makt, er det ting du ikke lett glemmer. Slike erfaringer vil virke tillit til Guds ord, og neste gang du kommer i vanskelighet blir det Ordet du går til. På denne måten vil det alltid bli Guds ord du går til, for der vil du alltid få pålitelig hjelp.

Det lys du får gjennem Ordet på denne måten, de vil bli stående langs vår livsvei som lys for andre mennesker. De skal stå der for å vise andre veien til livet. Jeg har hatt mange opplevelser i mitt gudsliv, men mesteparten er glemt for lenge siden. Men de ganger jeg fikk lys over Guds ord, fikk lys over Guds frelse i Jesus Kristus, de glemmes ikke. Det står der, og blir tatt frem i hukommelsen til trøst og hjelp på livsvandringen.

Troens hemmelighet

Av C. O. Rosenius

«Men ham som er mektig til å styrke eder etter mitt evangelium og Jesu Kristi forkynelse, etter åpenbaringen av den hemmelighet som har vært fortidd i evige tider være æren i all evighet.» Rom. 16, 25.

Den kristne ser meget som er sørgetlig, ja, hjerteskjærende og nedslående, men ingenting er så hjerteskjærende som det Paulus så da han hadde en stor sorg og en uavlatelig gremelse i sitt hjerte for sine brødres skyld (Rom. 9, 2-3). — Hva var det han så? Han så hjerter som forgjeves søkte etter rettferdighet og salighet. Han så søkeres mennesker som aldri fikk hjelp — ulykkelige sjeler. Det er trekkvinnens barn som skal støtes ut. (Gal. 4).

Han så andre som var fornøyde og trygge, men hemmelig bedratt — til sist våknet de, men for sent! De visste ikke selv at de var hykler og fariseere (1. Tim. 1, 13).

Hva var årsaken? De visste ikke om hemmeligheten, som de ydmykt må søke. De visste ikke at den var åpenbart.

Det er den hemmelighet Paulus skriver om i Rom. 9, 31-32: Israel jaget etter rettferdighet, men de fant den ikke, fordi de ikke søkte den ved troen, men ved lovgjerninger.

Kjenner du ikke et menneske som sukker over sine synder, tenker på å bli bedre, begynner, men faller igjen og blir fortvilet: Jeg elendige menneske! Men så blir han likegildig igjen, og så gir han opp det hele. Igjen hører han om nåden, så det griper hans hjerte, men finner ut at det bare er de som er omvendt, som kan ta imot nåden.

Så begynner han igjen å forberede seg, ber og kjemper mot det onde, men faller igjen og gjør det som han før skydde, og det siste ble verre enn det første. Han kan ikke tilegne seg nåden, for han er ikke som han

bør være, synes han, og det er den alvorligste måten å misbruке nåden på.

Eller et annet eksempel: Et menneske våner og får se at den brede veien han har gått, ikke fører til himmelen. Han begynner å ta seg sammen, leses også. Det som ennå mangler, kommer av at han er et alminnelig feilende menneske. Men det er hans trøst at Gud tilgir, for han er jo så barmhjertig mot det svake mennesket som er redelig og mener det godt. Og så har han jo også gitt ham sin nåde og kraft, så at han er blitt et annet menneske, annerledes enn verden. Han lever et mer kristelig liv og skal med Guds hjelp bli enda bedre.

Men hva skjer? Han blir syk, dør stille og rolig. Han kommer for dommen og ser en mann på en himmelsk trone med tusener engler omkring. Men hva er det han ser på den mannen som gjør ham så redd? Han ser sår i hans føtter, hender og side. Det blir et forferdelig syn for ham. For dette hadde han ikke brydd seg om, og nå minnes han hva det betyr.

Nå forsvinner all trøst, verdien av alle gjerningene, tårene og bønnene blåser vekk som agner for vinden. Nå ser han hvem han har gjennomstundet med sin fariseiske rettferdighet. Det var dette Jesus talte om i tempelet. Fariseeren priste Gud, ikke for hans nåde, men fordi han var bedre enn andre mennesker.

Om dette sier Pontoppidan: «Et menneske kan vise stor flid i sitt arbeid, være trofast i ord og gjerninger. Han kan kjenne hele Bibelen og være enig i alt det som står der, tappert erkjenne den sanne lære, ja, besegle den med sitt blod. Om tilstanden i menigheten fordret det og Gud vil, kan han gjøre mirakler i Jesu navn. Men likevel kan han mangle Guds barns rette kjennetegn, den rettferdigjørende og saliggjørende tro, og med alle

sine dyder gå evig fortapt.»

Vi har nå sett i hvor høy grad det ord av Jesus går i oppfyllelse at mange skal forsøke å gå inn gjennom den trange port, men ikke kunne (Luk. 13, 24). Og vi ser at årsaken er den at de ikke kjenner evangeliets hemmelighet. Hvorfor har de ikke lært den å kjenne?

For det første fordi den er skjult og ikke lett å lære, for det andre fordi mange anser den for altfor lett å forstå, for det tredje fordi den er fortjet (Rom. 16, 25), og man har fått et falskt bilde av den.

De som har lett for å tro, ser ikke dens virkelige mening. Og de som ser den virkelige mening, makter ikke å tro den. Så store og herlige ting inneholder den.

Det er lett å fatte evangeliets innhold med forstanden. Men å forstå den med hjertet er helt umulig, hvis ikke Ånden åpenbarer den. Likevel tror mange at når de har fått noe kunnskap om den inn i hodet, har de forstått den rett. De sier: Hvem vet ikke at Kristus er død for oss, så vi blir rettferdige ved troen uten vår fortjeneste? Nåvel, men hva vet ditt hjerte om dette?

Dersom du av hjertet tror at du for Kristi skyld er rettfedig for Gud, da må jo ditt hjerte bli brennende, bli døpt med ånd og ild, bli gjenfødt. Så lenge *det* ikke er skjedd, så tenger din tro ikke utretter noe, har du ikke i Åndens lys sett hemmeligheten, men bare i kjedelig sikkerhet hatt lett for å tro.

Hvis du våkner opp, så du ser deg fortapt og fordømt, går det ikke lett.

Hva går troens hemmelighet ut på?

Vi kan kort uttrykke hemmeligheten slik: Gud var i Kristus og forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtrødelser (2. Kor. 5, 19). Hemmeligheten er den at Gud har vært forlikt med verden helt fra den stund hans enbårne Sønn tok verdens synder på seg. Hemmeligheten er den at når en synder skal benådes, er det bare Kristi sonningsblod som har verdi. For den som

har Sønnen, har livet, men den som ikke har Sønnen, har ikke livet, selv om han var from som en helgen.

Hemmeligheten er den at all synd, også den som i dag bekymrer deg, allerede ble soet da Kristus døde. Nå er det altså fra Guds side ingen hindring for at du kan komme fram til nådestolen — du kan komme så sørderknust som du er, så hard, så from, så udelig, så ren eller uren du er, så syndig og usalig, og få den nåde som er gitt til rettferdighet og helliggjørelse.

Det er dette både Det gamle testamente og Det nye testamente vitner om: Gud lar seg forsonet ved Jesu Krisi blod. Ingen gjerning kan fortjene og ingen synder kan forhindre Guds nåde. Nå står det bare igjen at syndene kommer til den Far som allerede er forsonet og ved troen tar imot det Kristus har gjort.

Men så langt kommer det aldri før loven har fått gjøre synden levende og ført den dypt innbilske, egenrettferdige og stolte synden i trengsel. Og det skjer på den måten at synden blir levende ved loven. Begjæret vekkes, og synden blir så stor at man helt mister motet og anser alt for tapt. Da får Jesu blod denære alene å frelse syndere. Da blir det ikke lett å tro, da har hemmeligheten sine hemmeligheter, sine vanskelige knuter. Det er noen av disse vi ved Guds Ånds hjelp vil forsøke å løse opp.

De består i alminnelighet i det at en fornekter sannheten om nåden, når det gjelder å tilegne seg den. Når en sjel som er i nød, hører om den frie nåde, er det vanlig at han tenker: Dette er sant og godt for dem som er omvendt og gjenfødt, men det er ikke jeg ennå, og derfor kan jeg ikke ta imot det.

Det er sant at de uomvendte og sikre som forakter nåden, ikke har noen nytte av Kristi fortjeneste. Men de får fly til Kristus og tilegne seg hans nåde, når de er kommet i syndenød. Det er helt galt å tenke at man må være gjenfødt på forhånd, da skulle så visst

ingen bli det!

Så snart du er kommet så meget i nød at du ikke kan leve i din selvsikre tilstand, men begynner å vende tilbake til den Far som du forlot, da er du tilstrekkelig omvendt til å ta imot en stor trøst; — ikke den trøst at du er omvendt, gjenfødt og slik som du bør være, men den at du er gjenløst og forsonet ved Guds Sønns blod akkurat slik som du er.

Når du strekker troens svake arm mot Kristus, da først blir ditt indre forandret, så du fra den dag ser en ny verden, har nye tanker, ny lyst, ny tale og nye gjerninger. Denne gjenfødselen kan altså ikke foregå før du kommer til troen, men den følger på troen, som Luther sier:

«Troen er en Guds gjerning i oss, som forandrer hjertet og føder os på nytt av Gud og gjør oss til andre mennesker.» Det er ikke som omvendt og gjenfødt du skal fly til Kristus, men som ugudelig, fortapt (Rom. 4, 5). Det er ikke når du er blitt som du bør være, at Kristus hjelper. Det er når du ikke kan være som du bør være.

Frelsens grunn er Golgata

Hvis noen spør: Skal ikke frelsen foregå før jeg kommer til troen og får synden utslettet — så svarer vi: Frelsen skjer i grunnen ikke mer. Den er skjedd for 1900 år siden på Golgata, da Jesus sa: «Det er fullbrakt!» Da tilfredsstilte Gud ved Jesus Kristus, ved hans blod og korset, alle ting i himmelen og på jorden. Se denne grundige frelse! Da ble gjeldsbrevet som var oss imot, naglet til korset, og Gud ble forsonet.

Ja, dette er en så fullkommen frelse at Gud Fader, Sønn og Hellige Ånd er etter loven fullkommen tilfreds. Ingen synder blir støtt bort lenger, men nå er alle synder fullkommen betalt, så Gud innbyr alle: «Kom tilbake, I frafalne, så skal I få dobbelt igjen av Herrens hånd for alle eders synder.» For synden er tatt bort.

Kort sagt: Den som skal tro seg salig, han skal vende sin tro tilbake til det som er skjedd for 1900 år siden. Han må bygge sin tro på Golgata, på det som er skjedd, ikke på det som nå skjer i ham.

Men nå står det: Omvend deg og tro evigelit! Det å omvende seg er ikke det samme som fornyelse og helligjørelse. Det får man ikke kraft til før man innpodes i Kristus og har fått Den hellige ånd. Men ved omvendelsen må man angre og ha sorg over synden.

Og så sier man: Jeg frykter for at dette ikke er som det bør være. Jeg er hard. Hvorledes kan jeg da tro?

Omvendelse fordres det, og den begynner med at en føler seg syndig. Så begynner man å forbedre seg, da går syndefølelsen over til syndserkjennelse, åndelig fattigdom, og en finner ingen trøst lenger.

Men skal man vite om omvendelsen er slik som den bør være, må man være klar over omvendelsens hensikt. Og dens hensikt er slett ikke at du ved den skal bli behagelig og benådet for Gud, men at du skal *drives til Kristus*, som Paulus sier: «Så er da loven blitt vår tuktemester til Kristus, forat vi skulle bli rettferdigjort av tro» (Gal. 3, 24).

Kan du altså fremdeles gå bort fra Kristus uten å trenge til nåden, da er sannelig din syndefølelse ennå for liten. Kan du fremdeles søke din salighet i å forbedre deg selv, angre og be, så er din syndserkjennelse ennå ikke rett. Men så snart du ikke kan finne noen trøst i deg selv, i din anger o.l., men må fly til den blotte nåde i Kristus slik som du er, da er din omvendelse rett. For da er dens hensikt oppnådd: Den har drevet deg til Kristus.

Du forstår altså at når syndserkjennelsen er rett, er den ikke slik som du vil ha den. For da fant du trøst i noe i deg selv, men det er all slik trøst som må bort. *Den rette omvendelse er altså å være utilfreds med sin omvendelse!* Ja, du føler deg hard, sikker

og fordervet. Du må dømme deg selv som ugudelig og fordømt. Da først får Kristi blod æren for å frelse deg.

Altså : Dersom du spør hvor meget smerte over synden du må ha, så svarer vi at det ikke er spørsmål om meget, men bare så meget at du ikke kan leve uten Kristus, at du ikke kan finne ro før du er salig i ham. Det forlanges ikke mer, men heller ikke mindre.

Det er en villfarelse å tro at først skal man en tid ha sorg over synden, og siden kan man tro, siden får man fred, fryd og hellighet. Nei, begynn bare å tro på Kristus og følg ham så i den daglige omvendelse, så skal du nok siden få kjenne synden mer enn før.

Men djevelen har et fint og sterkt kunstgrep på sjelen. Et menneske kan tro alt Guds ord og søker kraft i det for hjerte og liv. Men det har en bestemt synd på samvittigheten. Da hvisker djevelen : Evangeliet er jo sant og nåden er stor, men det er jo noe særegent for deg. Hvis du ikke hadde dette, så kunne du fått nåde, men med deg er det en unntagelse.

Dette er det giftigste kunstgrep den gamle slangen bruker. For sannheten er den at det gis ingen unntagelse. Det gis ingenting som det ikke er sonet for i Kristi blod, og som tilgis når synderen kjenner sin nød og ved troen tar imot nåden. Det er jo evangeliets viktigste innhold : Om syndene er som skarlagten, skal de bli hvite som sne. David, røveren på korset, synderinnen, fornekteren Peter er talende bevis for det.

Det er nettopp for de vanskeligste synder og de største syndere som det ellers ingen hjelp var for hverken i himmelen eller på jord, at Kristus døde, forat hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.

Kort sagt : Du kan aldri ha syndet så grusomt, aldri være sunket så dypt, at ikke Guds Sønns blod kan sone synden, så snart du redelig omvender deg og tar imot det i troen. Men det kan være godt når en har begått de svære fall, å bekjenne det for en sjelerøsørger forat sjelen kan komme til ro.

Etter Veiledning til fred.

Har du tapt din første kjærleik ?

(Johs. Openb. 2, 1-7).

Av Amund Lid

Gjennom disse breva, som er kalla sendebreva, til dei sju kristenflokkane i Little Asia let Jesus sitt syn på dei bli openberra, dei fekk med andre ord sjå seg sjølv med Jesu auger. Og det er nyttig for oss til alle tider å få sjå vårt sanne forhold til Jesus. Me treng om å sjå kva som er galt, og korleis eit rett forhold til Jesus er, eit sant og rett kristenliv i trua på Jesus.

I alle breva presenterar brevskrivaren seg, og etterlet seg ingen tvil om at det er Jesus som skriv. Les du dei i samanheng, så får du eit rikt bilet av Jesus og kven han er.

«Dette seier han som held dei sju stjernone i si høgre hand, han som går midt imillom dei sju gull-ljosestakane. Dette seier den fyrste og den siste, han som var død og vart levande. Dette seier han som har det tvieggja kvasse sverdet. Dette seier Guds Son, han som har augo som eldsloge og føter som skinande kopar. Dette seier han som har dei sju Guds ånder og dei sju stjernone. Dette seier den Heilage, den Sannordige, han som har Davids lykkel, han som let opp, og ingen let att, og let att, og ingen let opp. Dette seier han som er amen, det truverdige og sanner-

dige vitnet, opphavet til Guds skapning.»

Her er det ein som kjenner oss som talar, for han går mitt imillion oss og held oss i si høgre hand. Det kan du sjå av vers 1 og vers 20 i første kap. I morslivet kjende eg deg, og det same gjorde han før han kalte oss, seier Guds ord. Så ingen ting ved meg og deg er ukjent for han, eller kjem uventa og overraskande på Jesus. Og likevel kalte han oss og dei som han kalla har han rettferdigjort, og dei som han rettferdigjorde har han og herleggjort (Rom. 8).

Han seier her at han veit om deg, om gjerningane dine og arbeidet ditt og om tolmodet ditt. Inn under dette kjem også ditt forhold til Guds ord, til ditt bøneliv, di teneste for Jesus og andre og dine gjerningar i Guds rike på jorda, med andre ord alt det du gjer og arbeider som kristen. Når det gjeld denne leieren i Efesus, og dei kristne der, så ser det ut for at Jesus er fornøygd når det gjeld gjerningane og arbeidet. Kva trur du han vil seia om meg og deg, om våre gjerningar og vårt arbeid? Han legg også til at dei var tolmodige, endå dei hadde hatt mykje å bera for Jesu namns skuld, og du har ikkje vorte trøytt. Her meiner han vel helst at dei heldt ut, dei gav ikkje opp. Korleis står det til med oss her?

Dei kunne heller ikkje tola dei vonde, og hadde gjennomskua dei falske apostlar, falske forkynnurar og forkynning og lære. Korleis er vårt forhold til verda og det vonde, til falsk lære og forkynning?

Skal me nå himmelen og målet som ventar, så er det nødvendig at me prøver oss sjølv også når det gjeld disse ting.

Men eg har imot deg at du har gitt opp din første kjærleik.

Her ser me kva Jesus reknar for det største, kva som er hovudsaka. Kjærleiken er viktigare enn gjerningane og arbeidet. Størst av alt er kjærleiken, seier 1. kor. 12, 31-13, 13. At ektemaken arbeider og gjer alt for å skapa

ein god heim er av stort verd, men om ein annan har reist med hjarta og kjærleiken, då har det lite verd for oss. På samme måten ser Jesus det også, viser ordet her. Kristne gjer ningar og kristen livsførsel er bra, men manglar kjærleiken og hjarta sitt indre livssamfunn med Jesus, har det lite verd. «Om eg talar med mennesketunger og engletunger, men ikkje har kjærleik, då er eg ein ljomande malm eller ei klingande bjølla. Og om eg har profetgåva og kjenner alle løyndomar og all kunnskap, og om eg har tru, så eg kan flytta fjell, men ikkje har kjærleik, då er eg ingen ting. Og om eg gjev til føda for fatige alt det eg eig, og om eg gjev min lekam til å verta brend, men har ikkje kjærleik, då gagnar det meg ingen ting.» Slik talar Gud i 1. Kor. 13, 1-3.

«Kom difor ihug kva du er fallen ifrå, og vend om og gjer dei første gjerningane.» Kva er så den første kjærleiken som dei har gitt opp og falle ifrå? Det må vel vera Jesus sjølv. Me seier av og til om eit menneske, ho var hans første kjærleik. På same måten er det for ein frelst syndar, Jesus blei vår første kjærleik, han og hans kjærleik til oss, hans nåde og tilgivelse av alle våre synder blei alt for vårt hjarta. Me kunne ikkje tenkja oss å leva utan han, og song av hjarta: «Nei for all den ting jeg visste, kan jeg ei min Jesus miste.» Korleis står det til med hjarta sitt forhold til Jesus idag? Det kan me kanskje finna svar på i neste avsnitt.

«Vend om og gjer dei første gjerningane.»

Kva var dei første gjerningane me gjorde då me blei frelst? Det tok til med at me hørde Andens tale, Guds overbevisande ord, først om vår synd og sidan evangeliet. Dernest gav du i hjarta Gud rett, d.v.s. at du erkjente at du var ein fortapt syndar som trong om Guds tilgivande nåde, og du vende deg til Gud og ba om nåde og tilgivelse. Det førde til at du fekk tru at Jesus hadde sona og

tilgitt alle dine synder, at du var frelst av nåde, og du fekk sjå inn i Guds frelse i Jesus og fann kvile der. Du slepte Jesus med sin nåde og frelse inn i hjarta ditt og inn i livet ditt, og du lærde å elska Jesus og evangeliet over alt i ditt liv.

Disse første gjerningane er det Jesus ikkje lenger finn hjå denne leiaren og kristenfloken i Efesus, og dette er det han ventar å finna hjå oss framfor våre gjerningar og arbeid. Og årsaka er at det er her livet er å finna, og det er her det blir halde vedlike og veks i nåde og kjennskap til Jesus.

Å høyra Guds ord og tale, Andens overbevisning, er livsviktig for å bli frelst og for å bli bevart i samfunnet med Jesus. Du har vel merka at barna har ofte vanskeleg for å høyra og reagera på det me seier, og om dei høyrer med eit halvt ytre øyra og seier ja, så viser det seg snart at dei har ikkje høyrt det likevel, for dei tenkte på noko heilt anna eller hadde andre tankar og meininger om det me sa og ba dei om. Jesus har nok mange slike barn også idag.

Erkjenning, å gi Gud rett, det er livsnødvendig for eit Guds barn, først for å bli frelst og sidan for å bli bevart i nåden. Lever me ikkje dagleg i erkjenninga av at i meg sjølv, d.v.s. i mitt kjøt, bur ikkje noko godt, i erkjenning av synda som bur i meg og heng fast ved meg, av at eg kjem til kort på alle vis, av missgjort og u gjort, vil eg heller ikkje få erfara Guds nåde i hjarta og liv. Då vil det heile bli ein kunnskap utan at evangeliet og nåden blir ei Guds kraft som grip inn i hjarta og liv.

Like nødvendig som det er å leva i erkjenning av synda, i sorg og smerte over synda, i åndens fattigdom, like nødvendig er det å få leva i trua på Jesus og hans evangelium og nåde. Ved nådestolen i trua, der syndaren kjem med si synd og får nåde og finn miskunn, der er livskjelda som skapar liv og nærer liv. Der er kjærleikens kjelda og livets liv, og berre så lenge som me lever her har

me liv i Gud.

Har me gitt opp han som er vår fyrste kjærleik, og falle bort frå dette som Jesus kallar dei første gjerningane, då må me venda om og gjera dei første gjerningane som i den første tida. Om ikkje du gjer det, vil Jesus koma yver deg og flytta lyestaken din frå sin stad (vers 5). Det vil seia at då vil du ikkje lenger høyra til Jesu Kristi menighet, og der vil ikkje lenger finnast ein samr me-nighet i Efesus eller andre stader der det går på same vis.

Men dette har du at du hatar gjerningane åt Nikolaitane, som eg og hatar. Nikolaitane sin lære og gjerningar, vil vel seia at dei brukte sin kristne fridom til høve for kjøtet. Kjærleiken blei knytta til verda og dei ting som er i verda, i staden for til Jesus og nådens evangelium. Slike ting som kjøtslyst og øvens lyst og storlete i livnad, som alt isaman er av verda og ikkje av Gud. Den som let kjøtet råda, under skin av guds frykt og kristen fridom, han trår etter det som høyrer kjøtet til og blir gjenstand for Guds vrede. Der er den første kjærleiken borte.

«Den som har øyra, han høyrer kva Anden seier til menighetene.»

Det er bra å ha eit ope ytre øyra, slik at me kan høyra Guds ord, men ennå meir nødvendig å eiga eit indre øyra som høyrer Guds røst, og eit villigt sinn som let seg overbevisa av Gud og leida av Gud. Her treng me som Guds folk ein stadig vekking, slik at Guds røst når vårt samvit og bevisthet. Her er me ved tida si store naud: Få høyrer Guds røst, og få er dei som er villige til å lyda Guds ord, som er villige til å lat Guds ord vera høgste autoritet for hjarta og liv, både når det gjeld dei verdslege og dei åndelege ting.

«Den som sigrar». Kva vil det seia å sigra? Det vil ikkje seia det same som me til vanleg tenker på menneskeleg vis. At me ved eiga kraft og Guds kraft skal sigra over synd

og freistinger og prøvingar av dei ymse slag. Det vil enda i fariseisme, der sjølv den beste vil stå som ein tapar overfor Gud. Nei, å signa tyder ikkje det same for alle, det er avhengig av det forhold me står i innfor Gud. Jesus seier det til alle dei sju menighetene, men det tyder ikkje det same for alle. Her i Efesus tyder det at dei gir Jesus rett når han viser dei deira sanne forhold til Jesus, at dei har kome bort frå Jesus til tross for gjerningane og arbeidet og ikkje blei trøytte, og vender om til Jesus og dei første gjerningane att. Men om dei unnskyldar og forsvarar seg, og viser til sine gjerningar og sitt arbeid og det dei har halde ut for Jesu namn skuld, då vil dei tapa og bli i sitt fråfall. Men i brevet til Smyrna tyder det å signa noko ganske anna. Dei lever i trengsel og fattigdom, og møter trengsel, forfølgelse og spott frå dei som lever i eit falskt gudsforhold. Men Jesus seier at dei er rik, og må halda fast på det dei har, så ingen skal ta kruna deira. For dei tyder det å signa å halda fast på Jesus og evangeliet, midt i fattigdom og trengsel, spott og forfølgelse. For dei tyder det å signa å halda fast på det dei har, mens for Efesus tyder det å missa det dei har og set si lit til. For oss vil det seia å gi Gud rett når Anden og ordet overbevisar oss om vårt sanne forhold til Jesus, og i erkjenning venda om til han som er livet og elskar oss like til døden. Også for oss tyder det ikkje det same for alle, endå me alle les eller hører same orda. Den Heilage Ande vil anvenda orda ulikt på oss, alt etter som vårt personlege forhold til Jesus er, og han tek aldri feil. Her vil det hjelpa oss å leggja merke til *kven* me lyder på, og *kven* me gjerne vil skal ha rett.

«Den som sigrar, han vil eg gjeva å eta av livets tre som er i Guds paradis.»

Kva er så dette livets tre som Jesus her talar om? Me veit at det første livets tre sto planta i de første paradis, og Skrifta for-

tel at den som et av det skal aldri døy. Dette paradis med livets tre gjekk tapt ved synda, da Gud stengde vegen til paradis og livets tre på grunn av syndefallet.

Men Gud har gitt oss eit nytt livets tre, og det er Jesus, han som sjølv seier at han er det grøne treet og me er turre og døde tre. I han er der liv og lækjedom for alle som et av det, og den som et av dette treet skal i all øva ikkje døy. Dette treet er i Guds paradis. Jesus sa til røvaren at i dag skal du vera med meg til Paradis. Men han kjem også her ned til oss ved evangeliet om han, som skulle forkynnast til yste enden av jorda.

Han seier også at han er livets brød, som kom ned frå himmelen for å gi verda liv. Det er eit anna uttrykk for same sak, for som mannaen kom ned til Guds folk i øydemarka med liv, slik kjem evangeliet om Jesus til oss med frelse og evigt liv til kvar den som trur og sankar og et livets brød. Jesus kallar det også for det løynde manna, som han lover den som sigrar i eit anna av sendebreva.

Her kan ingen leva på gamal manna, for då vil det gå makk i den. Men du kan sinka ny kvar morgen og eta.

Korleis smakar brødet frå himmelen? Er du av dei som vemmes ved denne usle mat, eller er det ditt liv og din redning, ditt einaste håp?

«Kom! Kjøp og et, utan pengar og utan betaling». Det er for syndrar, for ugudlege og fortapte, for vonde og gode, rettferdige og urettferdige, for alle som har det vont. Menneskesonen kom ikkje for å kalla rettferdige, men syndrar til omvending. Han kallar også fråfalne kristne, det ser me av disse sendebreva.

Høyr Andens tale til menigheten! Den som hører hans røyst og lyder på henne, han skal leva.

Ein kristens moral, forhold til lov og rett og styresmakt

Skrifta lærer at me som er sameina med Kristus ved dåpen til døden hans, me er også oppreist med han til eit nytt liv, så me skal ferdast i ein ny livnad. (Rom. 6. kap.)

I dag ser me at eit forferdeleg moralsk forfall grip om seg, forakta for lov og rett og lova sine håndhevarar, for overordna og styremakt aukar frå år til år i folket vårt. Og det ikkje berre i blant vantru menneske, men me ser også at dei truande blir smitta og dregne med av villfaringa åt dei ugdlege. Skrifta lærer at det vil føra til at me feil ut av vår faste stoda i trua på Kristus.

Me skal berre nemna litt av det som viser seg i tida. For det første forakta for dei Gud har sett over oss. Barna sitt forhold til foreldra og den forakta dei syner for deira ord og formaningar, det moralske forfall som kjem til syne i seksualitet, hor alt i barnælderen, dei som lever ihor og lauslivnad ved å flytta saman utan ekteskap, skilsmissa og gjengifte med fråskilde, mord på det ufødde menneske i mors liv, tjuveri og vold o.s.v.

Dertil forakta for lov og rett, det moralske forfall på det økonomiske område. Skattesnyteri på dei ulike område og uærleghet i handel og vandel tek overhand. Det er ikkje uvanleg i dag når du kjøper noko av ein produsent eller har ein handverkar i arbeid, at du får tilbod om å utelata meirverdiavgifta ved å ordna opp utan å skriva noko rekning. Den som skal kjøpa eller selja ei hustomt får eller kjem med tilbod om ein offisiell pris, mens ein større sum skal gå under bordet og undra seg skatten. Forakten for lov og rett viser seg ofte ved å langt overskrida dei lovlege fartsbestemmelser som trafikklova fastset og slik kunne vi halda fram med mange fleire eksempel.

Forakta for overordna viser seg ikkje berre i forholdet barn og foreldre, men like mykje når det gjeld arbeidar og arbeidsgjever. Barna

vil styra og rå over foreldra, og arbeidaren krev å bli medeigar og ha råderett saman med arbeidsgjeveren og eigaren av bedrifta. Bebjæret og kravsmortaliteten kjenner ingen grenser, ser det ut for.

Moral og kristne verdiar som å vera ærleg og rettskaffen, sann og pålitelig, fornøgd og takknemmeleg, klara seg sjølv utan å leggjast andre til byrde, vera nøy som og gudfryktig, kunna klara seg med lite, rekna med Guds vel-signing og hjelp, er slike ting som blir forakta og spotta i vår tid.

Her er det lett å bli dregen med av dei ugdlege si villfaring, for denne verda sin Gud forblindar syn og sinn så umerkande steg for steg, så ein kan enda i synd utan å vera seg det bevist.

Her er det berre ein ting som kan hjelpe oss, og det er at me kjem inn i lyset frå Guds ord, der me får sjå det heile slik Gud ser det. Difor vil me her ta fram noko av det Guds ord lærer om disse ting.

Først frå Rom. 13. kap.: «Kvar mann vere lydig mot dei styremaktene han har over seg! For det finst ikkje styremakt utan av Gud, men dei som finst, dei har Gud skipa, så den som set seg imot styremaktene, han står imot Guds skipnad. Men dei som står imot, skal få sin dom. For dei som styrer, er ikkje til redsla for den gode gjerninga, men for den onde. Vil du sleppa å reddast styremakta? Gjer det som godt er, så skal du få ros av henne. For ho er Guds tenar, til gagn for deg. Men gjer du det som vondt er, så må du vel reddast, for ho ber ikkje sverdet for inkje — ho er Guds tenar, ein hemnar til refsing for den som gjer det som vondt er.

Difor er det naudsynleg å vera lydig, ikkje berre for refsinga skuld, men og *for skuld samvitet*. Difor er det då og de legg skatt, for dei er Guds tenrarar, som just syter for dette. Gjev alle det de skyldar å gjeva dei :

Skatt til den som skatt kan krevja, toll til den som toll kan krevja, age til den som age kan krevja, æra til den som æra kan krevja. Ver ingen noko skuldige, utan det å elska kvarandre ! for den som elskar den andre, han har oppfylt lova.»

Den lovlærde spurde Jesus : Kven er då min neste? Kanskje du spør : Kven er så dei som Gud har sett yver meg, kven er styremakta?

Det er for det første foreldra våre, dernest læraren som hjelper foreldra med å læra og oppdra oss ved Herrens tukt og formaning, det er samfunnet sine lover som er gitt til vårt vern og gagn, dei som er sett til å vakta på at lova bli fylgt, som lensmann og politi, regjering og storting. Det er også våre arbeidsgjevarar som me tenar og arbeider under o.s.v.

Skrifta lærer : «De barn, lyd dykker foreldre i Herren ! for det er rett. Æra far din og mor di — dette er det første bodet med lovnad — so det kan gå deg vel og du kan leva lenge i landet. De tenarar (arbeidarar), ver lydige mot dykker herrar etter kjøtet (arbeidsgjevarar), med age og otte, i dykker hjartans einfalde, som mot Kristus, ikkje med augneteneste, som slike som vil tekkjast menneske, men som Kristi tenarar, so de gjer Guds vilje av hjarte og godviljagt tener som for Herren og ikkje som for menneske; for de veit at kva godt kvar gjer, det skal han få att av Herren, anten det så er tenar eller frimann.» (Efes. 6, 1-8).

Vidare lærer Guds ord : «*Ekteskapet vere i akt og æra hjå alle*, og ektesenga usmitta I for lauslevande og horkarar skal Gud døma. Lat dykker ferd vera utan pengehug, så de er nøgde med det de har ! for han har sagt : Eg skal så visst ikkje sleppa deg og ikkje forlata deg, så me hugheilt kan seiā : Herren er min hjelpar, eg vil ikkje ottast». (Hebr. 13, 4-6).

«Ja, guds frykt saman med nøgsemd er ei

stor vinning. For me har ikkje hatt noko med oss til verda. Det er då naudsynt at me då heller ikkje kan ta noko med oss derifrå. Men når me har føda og klede, *skal me vera nøgde med det*. Men dei som vil verta rike, fell i freistung og snara og mange därlege og skadelege lyster, som søkkjer menneska ned i undergang og fortaping. For *pengehugen er ei rot til alt vondt*. Av trådom døretter har su-me fare vilt frå trua og har gjennomstunge seg sjølv med mange piner. Men du, Guds menneske, fly frå disse ting ! Mæn jaga etter rettferd, guds frykt, tru, kjærleik, tolmod, spaklynne! Strid den gode striden i trua, grip det øevelege livet, som du vart kalla til, du som og bar fram den gode vedkjenningsa for mange vitne !» (1. Timot. 6, 6-12).

Slike ord frå Gud treng me ofte koma ihug, og fylgja dei, om me skal ha von om å koma velberga gjennom denne mørkre og fråfallet si vonde tid. Paulus seier at sidan han hadde von om å møta Jesus, la han allstødt vinn på å ha eit uskadt samvit overfor Gud og menneske. Det kan me einast ha når det er reinsa i Jesu blod, og blir verande i hans ord og fylgjer det i kjærleik til sanninga.

Nokon vil kanskje innvenda at dei styrande gjer så mykje urett, og anvender våre skattar på ein slik måte, at dei ser det som ei plikt å ta saka i eigne hender. Men det er ein heilt menneskeleg og ubibelsk måte å tenkja på. Våre overordna skal også ein dag møta for Guds åsyn, og då lyt dei svara for han for korleis dei har utført det kall dei vart over-letne her i livet. Det står skrive : «Og de herrar, gjer det same mot dei, så de let vera å truga, for de veit at både deira og dykker Herre er i himmelen, og han gjer ikkje skil på folk» (Efes. 6, 9-)

Men det gjev ikkje oss nokon rett til å bryta Guds ord og bod og ta oss sjølv til rette. Det står fast at kvart menneske vere lydig mot styremakta og dei Gdd har sett over oss. Det finst berre eit unnatak, og det er når styre-

*Han seie sant min dyre stedfortreder.
Hans seier gjelder for meg nå idag.
Hans lydighet for meg, se det meg glede.
Han levet til Guds velbehag.*

*Takk Jesus takk, for ordet om en frelser.
Det større er enn all min synd og skam.
Når jeg får se at han for syndre gjelder
mitt blikk blir vendt fra meg til ham.*

Ragna Brendtøy.

makta og dei som er våre overordna vil ha oss til å gjera slike ting som klart stirr imot Guds vilje og ord. Då lærer Skrifta at ein skal *lyda Gud meir enn menneske*. Til dømes når styremakta kjem med lover som gjer det lovleg å ta livet av sine eigne barn i mors liv, då lyt me fylgja Guds lov som forbyr å ta liv — både eige og andres liv. Her lyt forældre, legar og andre som skal utføra den vonde gjerning *lyda Gud meir enn menneske*. Og når ein kristen er i den stoda at han skal stemma for eller mot ei slik ugudeleg lov, då lyt han *lyda Gud og hans ord framfor partiet han er vald av, elles så syndar han mot Gud og mot dei liv som blir offer for ei slik lov*.

Den som hører disse orda mine, seier Jesus, og gjer etter dei, han er ein vitug mann som byggjer huset sitt på berg. Det vil stå når stormane set mot huset. Men byggjer du på sand, vil det falla i stormen, og fallet blir stort.

A. L.

Jeg tror at Jesus verdens synd har sonet

Mel. Jeg gikk så ensom borte ifra Jesus.
Jeg tror at Jesus verdens synd har sonet.
Jeg tror han sonet derved også min.
Han ble jo hånet, spottet, tornekronet
for meg han gikk i kampen inn.

Kor : *Min frelse er i Jesus kjær.*
I ordet står den sannhet fast,
Og meg og mitt er uteblitt
min frelsesgrunn er Jesus Krist.

NESTEN VÅR

Rekk handa til din neste,
din bror som er i nød.
gi han eit ankerfeste,
så han vert sterkt og stødt.

Gi han som trøyst på ferda
eit ord, som skaper trygd.
og vis han rette gjerda,
den gode veg til dygd !

Løys han frå bører tunge
i hugen mild og mjuk -
og tenn så voner unge
i sjela hjå ein sjuk !

Ein ferdemann i heia
fekk røyna ve og vald.
Han kom visst ut av leia,
for røvarens hand han fall.

Samaritanen eine
bar kjærleik til den sjel,
som låg i fjell åleine.
Sæl den hjå sjuke dvel !

Kven vågar vera neste
for han som såra går
og gjera alt det beste
når andre kalde står ?

Men kjærleiken ei stansar
ved dei som står oss nær.
På verda all me ansar,
trøyst til nedtyngde ber.

Johan Låstad.